

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 1To/37/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1624010450
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 06. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Molnárová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2025:1624010450.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave, v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Zuzany Molnárovej a sudcov JUDr. Petra Šamka a Ing. Mgr. Anny Prikrylovej, v trestnej veci obžalovaného W. D., pre prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 4 Trestného zákona, o odvolaní prokurátora Okresnej prokuratúry Malacky, proti rozsudku Okresného súdu Malacky č.k. 0T/92/2024-65, zo dňa 09. decembra 2024, na verejnom zasadnutí konanom dňa 09. júna 2025, pomerom hlasov 3:0, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie prokurátora, **z a m i e t a.**

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Malacky sp. zn. 0T/92/2024 z 09.12.2024 bol obžalovaný W. D. uznaný vinným z prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 4 Trestného zákona, na skutkovom základe, že

od presne nezisteného času približne do 12.00 h dňa 11.09.2024 okrem iných doposiaľ nestotožnených miest aj obci P. viedol nákladné motorové vozidlo kategórie E značky L. F-A., evidenčného čísla BT-XXXEK spolu s návesom značky D., medzinárodnej poznávacej značky R.-XXX (H), ktoré odstavil cez dva jazdné pruhy pred vrátnicou spoločnosti OPmobility v priemyselnom parku Lozorno, čím vytvoril prekážku v cestnej premávke, v dôsledku bol obvinený vyzvaný zamestnancom SBS na preparkovanie nákladného motorového vozidla, pri ktorom zamestnanec SBS spozoroval u obvineného znaky značnej opitosti, v dôsledku čoho bol obvinený zamestnancom SBS podrobený dychovej skúške na zistenie prítomnosti alkoholu v dychu meracím prístrojom Alcotest 7510 classic č. prístroja SE127, pričom mu bola v čase o 12.00 h nameraná hodnota 1,14 mg/1 alkoholu v dychu, na základe čoho bola na miesto privolaná hliadka Okresného dopravného inšpektorátu Malacky, ktorá obvineného v čase o 12.35 h podrobila dychovej skúške na alkohol meračom typu Dräger AlcoQuant 6020 plus, č. prístroja A410827, ktorou bolo zistené, že vozidlo viedol pod vplyvom alkoholu s hodnotou 0,96 mg/1 alkoholu v dychu a následným meraním mu bolo v čase o 13.01 h nameraných 1,03 mg/1 alkoholu v dychu.

Za to bol obžalovanému podľa § 289 ods. 4 Trestného zákona s prihliadnutím na § 38 ods. 2 Trestného zákona, uložený trest odňatia slobody vo výmere tri roky, ktorého výkon bol obžalovanému podmienene odložený na skúšobnú dobu s probačným dohľadom v trvaní 3 roky, za súčasného uloženia zákazu požívania alkoholických nápojov a iných návykových látok. Zároveň podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona obžalovanému uložil trest zákazu činnosti riadiť motorové vozidlá na dobu 4 (štyri) roky.

Proti tomuto rozsudku, ihneď po jeho vyhlásení na hlavnom pojednávaní, podal odvolanie prokurátor okresnej prokuratúry v neprospech obžalovaného.

V písomných dôvodoch odvolania doručených súdu dňa 28.01.2025 odvolateľ uviedol, že s rozhodnutím a argumentáciou súdu prvého stupňa sa nemôže stotožniť a rozhodnutie súdu nemá oporu vo vykonanom dokazovaní.

Odvolateľ zdôraznil, že podľa poznatkov lekárskej vedy, nie je žiadny vodič vozidla schopný bezpečne viesť auto ak hladina alkoholu v krvi dosiahne najmenej 1,00 g/kg (1 promile) a obžalovaný W. D. viedol auto s hodnotou minimálne 1,14 g/l alkoholu v dychu, čo po prepočte je 2,38 ‰ a jedná sa už o ťažkú opitosť.

V prejednávanej veci má za to, že uloženie podmieneného trestu obžalovanému nebude dostatočné na prevýchovu obžalovaného ako aj ochranu spoločnosti. Teda je potrebný a aj žiadúci dôraznejší postih v podobe nepodmienečného trestu za súčasného uloženia trestu zákazu činnosti a to aj napriek tomu, že obžalovaný pred spáchaním skutku viedol riadny život.

V ďalšom odvolateľ argumentoval: „Nemôžeme sa stotožniť s tvrdením súdu, že podmienne odložený trest odňatia slobody je pre obžalovaného dostatočný a zohľadňuje jeho možnosť nápravy i zásadám generálnej a individuálnej prevencie. Je namieste tiež uviesť, že obžalovaný viedol nákladné motorové vozidlo zo Sládkovičova cez Bratislavu až do Lozorna, čo je približne 76 kilometrová trasa, čo ešte zvyšuje vysokú nebezpečnosť jeho konania, nakoľko vedením nákladného vozidla s takou vysokou hladinou alkoholu vo vydychovanom vzduchu, ktorá presahuje 2 promile, došlo k značnému zvýšeniu ohrozeniu života, zdravia a majetku ľudí. Sám obžalovaný vo svojom výsluchu dňa 12.09.2024 uviedol, že si ani nepamätá, ako a kde kamión odstavil, z čoho jednoznačne vyplýva, že rozhodne nebol spôsobilý viesť nákladné vozidlo a je len šťastím, že nedošlo k tragédii na ceste, ktorých svedkami bývame denno - denne. Poukazujem tiež na obsah výpovede svedka X., ktorý popísal, v akom stave obžalovaný viedol nákladné vozidlo pri vstupe do priemyselného parku, pretože obžalovaný ležal na sedadle vodiča.“

Nesúhlasí s tvrdením súdu, že podmienený trest bude dostatočnou represiou a že týmto trestom bude naplnený aj prevýchovný účel. Je presvedčený, že nepodmienečný trest bude pôsobiť viac edukatívne.

Nestotožnil sa s priznaním poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. n/ Trestného zákona a je presvedčený, že táto mu neprináleží. Vyhlásenie o vine na hlavnom pojednávaní nie je rozhodne napomáhaním pri objasňovaní trestnej činnosti. Na podklade rozvedeného navrhol aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste a obžalovanému uložil nepodmienečný trest so zaradením na jeho výkon do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia a rovnako navrhol uložiť trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá vo výmere 4 roky.

Preskúvaná vec bola tunajšiemu súdu predložená na rozhodnutie o opravnom prostriedku dňa 16.04.2025.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaniu vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 a dospel k záveru, že odvolanie prokurátora nie je dôvodné.

Podľa § 34 ods. 1 Trestného zákona trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradil od páchania trestných činov, trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou.

Podľa § 34 ods. 3 Trestného zákona trest má postihovať iba páchatela, tak aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby.

Podľa § 34 ods. 4 Trestného zákona pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatela, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

Podľa ustanovenia § 289 ods. 4 Trestného zákona

(4) Odňatím slobody na dva roky až päť rokov sa páchatel potrestá, ak vykonáva v stave vylučujúcom spôsobilosť, ktorý si privodil vplyvom návykovej látky, konanie, pri ktorom by mohol ohroziť život alebo zdravie ľudí alebo spôsobiť značnú škodu na majetku pri výkone zamestnania alebo inej činnosti, pri ktorých je vplyv návykovej látky obzvlášť nebezpečný, najmä ak vedie prostriedok hromadnej prepravy.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Na verejné zasadnutie odvolacieho súdu sa obžalovaný W. D. nedostavil, upovedomenie o verejnom zasadnutí prevzal dňa 15.05.2025, o čom svedčí ním podpísaná doručienka a potom krajský súd postupom podľa § 293 ods. 5 Trestného poriadku vykonal verejné zasadnutie v neprítomnosti obžalovaného, pretože na takýto postup mal splnené zákonné podmienky.

Prokurátorka krajskej prokuratúry na verejnom zasadnutí odkázala na písomné dôvody odvolania, ktoré bolo podané v neprospech obžalovaného. Je toho názoru, že vzhľadom na argumentáciu okresnej prokuratúry, je na obžalovaného potrebné vplyvať uložením nepodmienečného trestu, na výkon ktorého bude zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. K uloženému trestu zákazu činnosti viesť motorové vozidlá na dobu 4 roky, výhrady nemala, a žiadala aby bol uložený aj tento druh trestu.

Odvolací súd na základe podaného odvolania prioritne posudzoval, či nie sú splnené podmienky pre zamietnutie odvolania podľa § 316 ods. 1 Trestného poriadku, alebo pre zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 Trestného poriadku, pričom skutočnosti pre také rozhodnutie nezistil. Zo spisového materiálu, je zrejmé, že rozsudok súdu prvého stupňa bol napadnutý odvolaním len okresnou prokuratúrou a len ohľadom výroku o treste. V nadväznosti na uvedené potom odvolací súd preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť iba napadnutého výroku o treste, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo, odvolávajúc sa na skutočnosť, že v ustanovení § 317 ods. 1 Trestného poriadku je obsiahnutý obmedzený revízny princíp, a odvolací súd preskúmava len ten výrok rozsudku, ktorý bol napadnutý odvolaním a správnosť postupu konania, ktoré predchádzalo napadnutému výroku. Na iné chyby by prihliadol len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku, čo odvolací súd nezistil. Vzhľadom na uvedené, keďže v prejednávanej veci bol napadnutý iba výrok o treste, s tým, že ostatné výroky rozsudku prvostupňového súdu nie sú odvolaním napadnuté, nadriadený súd preskúmaval a posudzoval len výrok o treste a jeho zdôvodnenie, pričom zistil, že odvolanie prokurátora Okresnej prokuratúry Malacky nie je dôvodné.

Pri plnení revíznej povinnosti odvolací súd zistil, že skutok bol súdom prvého stupňa ustálený na základe dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní, pri dodržaní zásad bezprostrednosti, priamosti a ústnosti ako aj pri rešpektovaní práva obžalovaného na obhajobu. Dôkazy boli vykonané spôsobom a v rozsahu a následne i vyhodnotené v zmysle zásad uvedených v § 2 ods. 10, ods. 12 Trestného poriadku.

Okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku, riadiac sa ustanovením § 168 Trestného poriadku podrobne vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov. Z odôvodnenia rozsudku je tiež zrejmé, ako sa súd vyrovnal s produkovanými dôkazmi a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení v otázke viny a trestu. Krajský súd sa preto v týchto smeroch stotožňuje s presvedčivým a správne odôvodneným rozsudkom prvostupňového súdu.

Vo vzťahu k žalovanému skutku obžalovaný W. D. na hlavnom pojednávaní bol poučený o možnosti urobiť vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 písm. a/, písm. b/, písm. c/ Trestného poriadku a po poučení podľa § 257 ods. 5 až ods. 8 Trestného poriadku s tým, že ak urobí vyhlásenie o vine resp. nepoprie spáchanie skutku bude súd pre potreby ďalšieho konania a rozhodovania považovať za priznanie spáchania skutku, pričom vyhlásenie o vine je neodvolateľné a v tomto rozsahu nenapadnuteľné ani odvolaním ani dovolaním, okrem dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku. Po uvedenom poučení obžalovaný urobil vyhlásenie o vine (§ 257 Trestného poriadku), kedy predniesol: „som vinný zo spáchania skutkov v obžalobe“ a na všetky otázky položené mu v súlade s ustanovením § 333 ods. 3 písm. c/, písm. d/, písm. f/, písm. g/, písm. h/ Trestného poriadku odpovedal „áno“, prvostupňový súd vyhlásenie prijal a zároveň rozhodol, že vo vzťahu k priznaným skutkovým okolnostiam dokazovanie nebude vykonané.

Správne potom postupoval súd prvého stupňa, keď uznal obžalovaného W. D. za vinného podľa podanej obžaloby a krajský súd dodáva, že vyhlásenie obžalovaného a následne prijatie tohto vyhlásenia súdom, tvorí prekážku, ktorá neumožňuje odvolaciemu súdu meniť priznaný skutkový stav ani právnú

kvalifikáciu, nakoľko proti takémuto uzneseniu nie je prípustná sťažnosť, uznesenie je právoplatné, vykonateľné a preto ho nemôže meniť ani odvolací súd v konaní o riadnom opravnom prostriedku.

Vzhľadom na správne zistený skutkový stav nepochybil okresný súd, keď konanie právne posúdil ako prečin ohrozovania pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 4 Trestného zákona, a takto ho uznal za vinného.

Čo sa týka druhu a výmery trestu okresný súd svoje rozhodnutie odôvodnil nasledovne: „Obžalovaný má v registri trestov jeden záznam, z ktorého vyplýva, že sa voči nemu viedlo trestné konanie, ktoré bolo skončené zmierom, právoplatným dňa 23.04.2013, číslo konania 1 Pv 467/12/1104. V evidenčnej karte obžalovaného je registrovaných 9 záznamov v období rokov 2004 až 2023, v prevažnej väčšine za porušenie povinností vodiča pri vedení motorového vozidla v cestnej premávke. Ďalej má v evidenčnej karte záznam o zadržení vodičského preukazu dňa 10.11.2010 z dôvodu požitia alkoholu alebo inej návykovej látky počas vedenia vozidla, pričom obvinenému bol okrem pokuty 600 Eur uložený v správnom konaní aj zákaz činnosti viesť motorové vozidlo, ktorý trval od 10.11.2010 do 16.06.2011. S prihliadnutím na všetky okolnosti veci (§ 34 ods. 4 Trestného zákona), je súd toho názoru, že pôsobiť na prevýchovu obžalovaného trestom odňatia slobody, ktorý by bol spojený s jeho výkonom, by bolo neprimerane prísny opatrením nepotrebným na dosiahnutie účelu trestu. Súd je toho názoru, že účel trestu je možné u obžalovaného dosiahnuť aj bez jeho výkonu a že sú splnené podmienky uvedené v § 49 ods. 1 Trestného zákona. Z uvedených dôvodov mu súd uložil trest odňatia slobody vo výmere 3 roky, s podmienecným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu v trvaní 3 roky, za súčasného uloženia probačného dohľadu a obmedzenia spočívajúceho v zákaze požívania alkoholických nápojov a iných návykových látok. Súd zároveň konštatuje, že obžalovanému svedčia dve poľahčujúce okolnosti podľa § 36 písm. 1) a písm. n) Trestného zákona (priznal sa k spáchaniu trestného činu, čin oľutoval a napomáhal pri objasňovaní trestnej činnosti príslušným orgánom), pričom nebola zistená žiadna priťažujúca okolnosť. Pomer priťažujúcich a poľahčujúcich okolností svedčí v prospech obžalovaného preto pri určení výmery trestu vychádzal z trestnej sadzby uvedenej v osobitej časti trestného zákona, ktorá je daná výmerou 2-5 rokov, kde uložil trest v spodnej časti trestnej sadzby vo výmere 3 roky. Ďalej súd uvádza, že pri trestnej činnosti v doprave má uloženie trestu zákazu činnosti viesť motorové vozidlá každého druhu z pohľadu individuálnej prevencie, ako aj z pohľadu všeobecnej prevencie významný účel, pričom najmä pri porušení dôležitej povinnosti vodiča je jeho ukladanie v súlade s ustálenou súdnou praxou. Vzhľadom na uvedené, uložil súd obžalovanému i trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá všetkých druhov v trvaní 4 (štyri) roky.“

Odvolací súd vo vzťahu k výrokom o treste dospel k rovnakému záveru ohľadne druhu a výmery trestov ako súd prvého stupňa.

Vo vzťahu k prokurátorom namietanému neuloženiu trestu spojeného s odňatím slobody, t.j. nepodmieneného trestu, krajský súd poukazuje na zásadu úmernosti pri ukladaní trestov. Krajský súd sa nestotožňuje s názorom, že čím prísnejší trest bude uložený, tým bude účinnejšia aj ochrana spoločnosti pred páchatelom. Zohľadňovanie viacerých hľadísk pri určovaní konečného trestu (druhu a výmery) je dôležitou a neoddeliteľnou súčasťou celého procesu nápravy páchatela. Súdna prax ukazuje, že neprimerane prísny trestom ešte nikdy nikto nikoho neprevychoval, a teda je potrebné dať do popredia najmä výchovný účel trestu. Z historického hľadiska trestania spočíval účel trestu v odplate za spáchaný trestný čin, čo v súčasnosti absolútne odporuje základným princípom a hodnotám dnešnej spoločnosti a jej potrebám, kedy sa dostáva do popredia skôr ujma spočívajúca resp. pôsobiaca na také záujmy odsúdeného, ktoré pri ich obmedzení ho pozitívne ovplyvňujú páchatela do budúcnosti. Na tomto mieste krajský súd pripomína, že trest pre obžalovaného vyjadruje aj morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou. Práve táto skutočnosť napomáha pri prevýchove páchatelov, nakoľko človek žijúci v spoločnosti, ktorá uznáva primát práva, sa pre svoje antisociálne správanie a následný trest dostáva na jej okraj a jeho opätovné začlenenie sa je z väčšej časti ovplyvnené najmä jeho snahou po náprave. Krajský súd zdôrazňuje, že prílišné až exemplárne trestanie tzv. „za každú cenu“ nie je primárnym účelom trestu, ale je to práve náprava páchatela.

Ak sa prokurátor domáha uloženia trestu nepodmieneného s odkazom na generálno-preventívnu funkciu trestov, je potrebné zdôrazniť, že trest nemá pôsobiť ako pomyslený druh pomsty za trestný čin, nakoľko sa tým dáva do popredia výlučne zastrešujúci účel trestu (generálno-preventívna funkcia trestu) na úkor resocializácie obžalovaného.

Trestný zákon vo viacerých ustanoveniach upravuje otázku ukladania trestov, jednak pri zásadách ukladania trestov, jednak pri úprave jednotlivých druhov trestov.

Pre ukladanie trestu platia zásady, ktoré ustanovuje Trestný zákon v § 34. Na jednej strane má trest zabezpečiť ochranu spoločnosti tak, že páchateľovi zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a súčasne iných odradí od páchania trestných činov, na druhej strane má uložený trest vytvoriť podmienky na výchovu páchateľa k tomu, aby viedol riadny život, pričom trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchateľa spoločnosťou.

Pri určení druhu trestu a jeho výmery má súd prihliadnuť na jednej strane na spôsob spáchania činu, jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce a poľahčujúce okolnosti, na druhej strane na osobu páchateľa, jeho pomery a možnosť jeho nápravy. Trest by mal postihovať iba páchateľa tak, aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a blízke osoby.

Pri ukladaní trestu je potrebné v prvom rade vychádzať zo závažnosti spáchaného trestného činu, ktorá je určená trestnou sadzbou ustanovenou pri jednotlivých skutkových podstatách trestných činov. Jednotlivé trestné činy podľa zákonom ustanovenej trestnej sadzby a formy zavinenia rozdeľuje Trestný zákon na prečiny a zločiny, resp. obzvlášť závažné zločiny. Tomuto rozdeleniu zodpovedá možnosť súdu ukladať rôzne druhy trestov, keďže podľa § 34 ods. 2 a 6 Trestného zákona, páchateľovi možno uložiť len taký druh trestu a len v takej výmere, ako je to ustanovené v Trestnom zákone, pričom jednotlivé druhy tresty možno uložiť samostatne alebo aj viac trestov popri sebe, avšak za trestný čin, ktorého horná hranica trestnej sadzby trestu odňatia slobody ustanovená v osobitnej časti zákona prevyšuje päť rokov, musí súd vždy uložiť aj trest odňatia slobody.

Krajský súd uložený druh a výmeru trestu súdom prvého stupňa považuje za správny, zákonný a tiež primeraný.

Teda k výroku o treste odvolací súd konštatuje, že pri úvahách o voľbe druhu trestu a jeho výmery vo vzťahu k obžalovanému W. D. prvostupňový súd síce dôsledne hodnotil všetky okolnosti významné pre rozhodnutie o treste, nepochybil keď prihliadol na zásady ukladania trestov (§ 34 Trestného zákona) a v odôvodnení rozsudku sa dôsledne a konkrétne vyrovnal najmä s kritériami uvedenými v § 34 ods. 4 a 5 Trestného zákona.

Taktiež vzal do úvahy spôsob spáchania činu, motív, spôsobený následok a pohnútku, ako aj jeho pomery a možnosť nápravy a konštatuje, že súd prvého stupňa nepochybil keď obžalovanému priznal poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. l/ Trestného zákona - tj. priznal sa k spáchaniu trestného činu a trestný čin úprimne oľutoval, avšak nadriadený súd nesúhlasí s priznaním aj poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. n/ Trestného zákona (t.j. napomáhal pri objasňovaní trestnej činnosti príslušným orgánom), k čomu vo viacerých svojich rozhodnutiach zdôraznil, že uvedená poľahčujúca okolnosť predpokladá aktívnu spoluprácu páchateľa pri objasňovaní svojej trestnej činnosti a to najmä vo forme uvádzania dôkazov, ktoré slúžia na objasnenie skutkových okolností daného trestného činu a jej hodnotenie je závislé od toho, do akej miery páchateľ sám svojim prístupom participuje na objasnení trestného činu, pričom dáva do pozornosti stanovisko č. 44 trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR uverejnené v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR č. 5/2017, krajský súd dodáva: v samotnom znení stanoviska je súdom daná len možnosť priznať poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. n/ Trestného zákona, tj. nie obligatórna povinnosť takto postupovať. Odvolací súd dodáva, že každé vyhlásenie o vine na hlavnom pojednávaní nemôže automaticky znamenať priznanie poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. n/ Trestného zákona.

I napriek konštatovanému, pri absencii príťažujúcich okolností prvostupňový súd uložil trest odňatia slobody vo výmere troch rokov (pri rozpätí trestnej sadzby od 2 rokov do 5 rokov), ktorého výkon podmienčne odložil počas trvania skúšobnej doby tri roky s probačným dohľadom nad jeho správaním, za súčasného uloženia zákazu požívať alkoholické nápoje a iné návykové látky (počas plynutia skúšobnej doby - § 51 ods. 2 v spojení s § 51 ods. 3 písm. b/ Trestného zákona). Krajský súd v zhode so súdom prvého stupňa konštatuje, že výška uloženého trestu zákazu činnosť po dobu štyroch rokov bola uložená v zákonom upravenej trestnej sadzbe a považuje ju za účelnú a postačujúcu na nápravu obžalovaného. Takto uložený trest odvolací súd paradoxne považuje za prisnejší ako trest

nepodmienečný (pri rozpätí trestnej sadzby 2 roky až 5 rokov) a je presvedčený, že tento druh trestu je primeraný, pričom v prípade porušenia podmienky vedenia riadneho života počas plynutia skúšobnej doby s probačným dohľadom, môže nastať situácia, že podmienčne uložený trest bude premenený na trest nepodmienečný pri rozhodnutí, že sa obžalovaný počas plynutia skúšobnej doby neosvedčil a riadny život nevedol.

Za správny, zákonný a primeraný považuje aj uložený trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá všetkého druhu na dobu 4 rokov.

K uvedenému konajúci senát dodáva, že odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového a druhostupňového súdu pritom nemožno posudzovať izolovane, keďže z hľadiska predmetu tvoria jeden celok (primerane pozri napr. uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 1. júna 2016, sp. zn. 1. ÚS 336/2016).

Teda v dvojinstančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakoval vo svojom rozhodnutí tie správne závery, ktoré súd prvého stupňa pri úvahách a druhu a výmere trestu, uviedol.

Záverom uložené tresty považuje krajský súd nielen za zákonné ale aj za spravodlivé, ktoré zodpovedajú nielen zmyslu trestného konania, vrátane spravodlivého potrestania páchatelov, ale aj účelu trestu vymedzeného v ustanovení § 34 ods. 1 Trestného zákona a ostatným rozhodným kritériám podľa ustanovenia § 34 ods. 4 Trestného zákona

S poukazom na vyššie uvedeného odvolací súd nezistiac dôvod na zmenu rozsudku prvostupňového súdu, rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto uznesenia a odvolanie Okresnej prokuratúry Malacky ako nedôvodné, postupom podľa § 319 Trestného poriadku, zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.